

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

20. září 2022 *

„Řízení o předběžné otázce – Jednotný trh finančních služeb – Zneužívání trhu – Obchodování zasvěcených osob – Směrnice 2003/6/ES – Článek 12 odst. 2 písm. a) a d) – Nařízení (EU) č. 596/2014 – Článek 23 odst. 2 písm. g) a h) – Dohledové a vyšetřovací pravomoci Úřadu pro finanční trhy (ÚFT) – Cíl obecného zájmu spočívající v ochraně integrity finančních trhů Evropské unie a důvěry veřejnosti ve finanční nástroje – Možnost ÚFT požadovat záznamy o datových přenosech v držení provozovatele služeb elektronických komunikací – Zpracování osobních údajů v odvětví elektronických komunikací – Směrnice 2002/58/ES – Článek 15 odst. 1 – Listina základních práv Evropské unie – Články 7, 8, 11 a čl. 52 odst. 1 – Důvěrný charakter sdělení – Omezení – Právní předpisy, které stanoví provozovatelům služeb elektronických komunikací povinnost plošného a nerozlišujícího uchovávání provozních údajů – Možnost vnitrostátního soudu časově omezit účinky prohlášení neplatnosti ustanovení vnitrostátních právních předpisů, která jsou neslučitelná s unijním právem – Vyloučení“

Ve spojených věcech C-339/20 a C-397/20,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Cour de cassation (Kasační soud, Francie) ze dne 1. dubna 2020, došlými Soudnímu dvoru dne 24. července 2020 a 20. srpna 2020, v trestních řízeních proti

VD (C-339/20),

SR (C-397/20),

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, A. Arabadžev, A. Prechal, S. Rodin, I. Jarukaitis a I. Ziemele, předsedové senátů, T. von Danwitz, M. Safjan, F. Biltgen, P. G. Xuereb (zpravodaj), N. Piçarra, L. S. Rossi a A. Kumin, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: R. Şereş, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. září 2021,

* Jednací jazyk: francouzština.

s ohledem na vyjádření předložená:

- za VD D. Foussardem a F. Peltierem, avocats,
- za SR M. Chavannesem a P. Spinosim, avocats,
- za francouzskou vládu A. Daniel, E. de Moustier, D. Duboisem, J. Illouzem a T. Stéhelinem, jako zmocněnci,
- za dánskou vládu N. Holst-Christensen, N. Lykkegaard a M. Søndahl Wolff, jako zmocněnkyněmi,
- za estonskou vládu A. Kalbus a M. Kriisa, jako zmocněnkyněmi,
- za Irsko M. Browne, A. Joycem a J. Quaney, jako zmocněnci, ve spolupráci s D. Fennellym, BL,
- za španělskou vládu L. Aguilera Ruizem, jako zmocněncem,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za portugalskou vládu P. Barros da Costa, L. Inez Fernandesem, L. Medeiros a I. Oliveira, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi S. L. Kalédou, H. Kranenborgem, T. Scharfem a F. Wilmanem, jako zmocněnci,
- za Evropského inspektora ochrany údajů A. Buchta, M. Guglielmettim, C.-A. Mamier a D. Nardim, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 18. listopadu 2021,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se v podstatě týkají výkladu čl. 12 odst. 2 písm. a) a d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/6/ES ze dne 28. ledna 2003 o obchodování zasvěcených osob a manipulaci s trhem (zneužívání trhu) (Úř. věst. 2003, L 96, s. 16; Zvl. vyd. 06/04, s. 367), jakož i čl. 23 odst. 2 písm. g) a h) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 596/2014 ze dne 16. dubna 2014 o zneužívání trhu (nařízení o zneužívání trhu) a o zrušení směrnice 2003/6 a směrnic Komise 2003/124/ES, 2003/125/ES a 2004/72/ES (Úř. věst. 2014, L 173, s. 1), ve spojení s čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (Směrnice o soukromí a elektronických komunikacích) (Úř. věst. 2002, L 201, s. 37; Zvl. vyd. 13/29, s. 514; oprava Úř. věst. 2014, L 290, s. 11), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. listopadu 2009 (Úř. věst. 2009, L 337, s. 11) (dále jen „směrnice 2002/58“), a ve světle článků 7, 8, 11 a čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

- 2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci trestních řízení zahájených proti VD a SR pro trestné činy obchodování zasvěcených osob, podílnictví na obchodování zasvěcených osob, účastenství, podplácení a praní peněz.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2002/58

- 3 V bodech 2, 6, 7 a 11 odůvodnění směrnice 2002/58 je uvedeno:

„(2) tato směrnice usiluje o respektování základních práv a zachovává zásady uznané zejména v [Listině]. Tato směrnice zejména usiluje o to, aby byla plně dodržována práva stanovená v člancích 7 a 8 uvedené listiny;

[...]

(6) internet převrací tradiční struktury trhu tím, že poskytuje společnou, obecnou infrastrukturu pro široký okruh služeb elektronických komunikací. Veřejně dostupné služby elektronických komunikací prostřednictvím internetu otevírají uživatelům nové možnosti, ale zároveň vytvářejí i nová rizika pro jejich osobní údaje a soukromí;

(7) v případě sítí veřejných komunikací je nutno přijmout zvláštní právní, regulační a technická ustanovení na ochranu základních práv a svobod fyzických osob a ochranu oprávněných zájmů právnických osob, zejména s ohledem na zvyšující se kapacitu automatického uchovávání a zpracování údajů týkajících se účastníků a uživatelů.

[...]

(11) tato směrnice, obdobně jako směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 95/46/ES [ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 1995, L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355)], se netýká ochrany základních práv a svobod ve vztahu k činnostem, které se neřídí právem Společenství. Proto tato směrnice nemění stávající rovnováhu mezi právem jednotlivce na soukromí a možnostmi, aby členské státy přijaly opatření uvedená v čl. 15 odst. 1 této směrnice, která jsou nezbytná pro ochranu veřejné bezpečnosti, obrany, bezpečnosti státu (včetně hospodářské prosperity státu, pokud jsou tyto činnosti spojeny s otázkami bezpečnosti státu) a pro prosazování trestního práva. Tato směrnice se tedy nedotýká možnosti členských států provádět zákonné zachycování elektronických sdělení nebo přijímat jiná opatření, je-li to nezbytné pro některý z těchto účelů a je-li to v souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod [podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950], jak je vykládána v rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva. Tato opatření musí být vhodná, plně přiměřená vzhledem k zamýšlenému účelu a nezbytná v demokratické společnosti a musí být předmětem odpovídajících záruk v souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod“.

4 Článek 1 směrnice 2002/58, nadepsaný „Oblast působnosti a cíl“, stanoví:

„1. Touto směrnicí se harmonizují předpisy členských států požadované pro zajištění rovnocenné úrovně ochrany základních práv a svobod, zejména práva na soukromí a zachování důvěrnosti informací, se zřetelem na zpracování osobních údajů v odvětví elektronických komunikací, a pro zajištění volného pohybu těchto údajů a elektronických komunikačních zařízení a služeb ve Společenství.

2. Ustanovení této směrnice upřesňují a doplňují směrnici [95/46] pro účely uvedené v odstavci 1. Navíc poskytují ochranu oprávněných zájmů účastníků, kteří jsou právníckými osobami.

3. Tato směrnice se nevztahuje na činnosti, které nespádají do oblasti působnosti Smlouvy o [FEU], jako činnosti uvedené v hlavách V a VI Smlouvy o [EU], a v žádném případě na činnosti týkající se veřejné bezpečnosti, obrany, bezpečnosti státu (včetně hospodářské prosperity státu, pokud jsou tyto činnosti spojeny s otázkami bezpečnosti státu) a na činnosti státu v oblasti trestního práva.“

5 Článek 2 uvedené směrnice, nadepsaný „Definice“, v druhém pododstavci písm. b) stanoví:

„Použijí se [...] tyto definice:

[...]

b) ‚provozními údaji‘ se rozumějí jakékoli údaje zpracováváné pro účely přenosu sdělení sítí elektronických komunikací nebo pro jeho účtování“.

6 Článek 5 téže směrnice, nadepsaný „Důvěrný charakter sdělení“, zní:

„1. Členské státy zajistí prostřednictvím vnitrostátních právních předpisů důvěrný charakter sdělení přenášených pomocí veřejné komunikační sítě a veřejně dostupných služeb elektronických komunikací a s nimi souvisejících provozních údajů. Zejména zakázají příposlech, odposlech, uchovávání nebo jiné druhy zachycování či sledování sdělení a s nimi souvisejících provozních údajů osobami jinými než uživateli bez souhlasu dotčených uživatelů, pokud k takovému jednání nejsou zákonem oprávněny v souladu s čl. 15 odst. 1. Tento odstavec nebrání technickému uchovávání, které je nezbytné pro přenos sdělení, aniž by tím byla dotčena zásada důvěrnosti.

2. Odstavec 1 se nedotýká v souladu se zákonem povoleného zaznamenávání sdělení a s ním souvisejících provozních údajů, je-li prováděno v rámci zákonných obchodních praktik za účelem prokazování obchodních transakcí nebo jakéhokoli jiného sdělení v rámci podnikatelských činností.

3. Členské státy zajistí, aby uchovávání informací nebo získávání přístupu k již uchovávaným informacím bylo v koncovém zařízení účastníka nebo uživatele povoleno pouze pod podmínkou, že dotčený účastník či uživatel poskytl svůj souhlas poté, co mu byly poskytnuty jasné a úplné informace v souladu se směrnicí [95/46], mimo jiné o účelu zpracování. To nebrání technickému ukládání nebo takovému přístupu, jehož jediným účelem je provedení přenosu sdělení prostřednictvím sítě elektronických komunikací, nebo je-li to nezbytně nutné k tomu, aby mohl poskytovatel služeb informační společnosti poskytovat služby, které si účastník nebo uživatel výslovně vyžádal.“

7 Článek 6 směrnice 2002/58, nadepsaný „Provozní údaje“, stanoví:

„1. Provozní údaje vztahující se k účastníkům a uživatelům zpracovávané a uchovávané provozovatelem veřejné komunikační sítě nebo poskytovatelem veřejně dostupné služby elektronických komunikací, musí být vymazány nebo anonymizovány, jakmile již nejsou potřebné pro přenos sdělení, aniž by tímto byly dotčeny odstavce 2, 3 a 5 tohoto článku a čl. 15 odst. 1.

2. Je možno zpracovávat provozní údaje nezbytné pro účely účtování a stanovení plateb za propojení. Takovéto zpracování je přípustné pouze do konce období, v němž lze právně napadnout účet či uplatňovat nárok na platbu.

3. Pro potřeby marketingu služeb elektronických komunikací nebo pro poskytování služeb s přidanou hodnotou může poskytovatel veřejně dostupných služeb elektronických komunikací zpracovávat údaje uvedené v odstavci 1 pouze v rozsahu nezbytném a po dobu nezbytnou pro tyto služby nebo marketing, pokud k tomu dal předem souhlas účastník nebo uživatel, jehož se údaje týkají. Účastníci či uživatelé musí mít možnost kdykoliv svůj souhlas se zpracováním provozních údajů vzít zpět.

[...]

5. Zpracování provozních údajů podle odstavců 1, 2, 3 a 4 musí být omezeno na osoby, které jednají z pověření provozovatelů veřejných komunikačních sítí a poskytovatelů veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, a které se zabývají účtováním nebo řízením provozu, požadavky zákazníků, odhalováním podvodů, marketingem služeb elektronických komunikací nebo poskytováním služeb s přidanou hodnotou, a musí být omezeno na rozsah, který je nezbytný pro účely těchto činností.

[...]“

8 Článek 9 této směrnice, nadepsaný „Lokalizační údaje odlišné od provozních údajů“, v odstavci 1 stanoví:

„Mohou-li být zpracovávány lokalizační údaje odlišné od provozních údajů, které se vztahují k uživatelům nebo účastníkům veřejných komunikačních sítí nebo veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, je možné tyto údaje zpracovávat pouze poté, co byly anonymizovány údaje, anebo se souhlasem uživatelů nebo účastníků v nezbytném rozsahu a po nezbytnou dobu pro poskytování služeb s přidanou hodnotou. Poskytovatel služeb musí informovat uživatele nebo účastníky před obdržením jejich souhlasu o druhu lokalizačních údajů odlišných od provozních údajů, které budou zpracovávány, o účelu a délce doby zpracování a o tom, zda budou údaje předány třetí osobě za účelem poskytování služeb s přidanou hodnotou. [...]“

9 Článek 15 směrnice 2002/58, nadepsaný „Použití některých ustanovení směrnice [95/46]“, v odstavci 1 stanoví:

„Členské státy mohou přijmout legislativní opatření, kterými omezí rozsah práv a povinností uvedených v článku 5, článku 6, čl. 8 odst. 1, 2, 3 a 4 a článku 9 této směrnice, pokud toto omezení představuje v demokratické společnosti nezbytné, vhodné a přiměřené opatření pro zajištění národní bezpečnosti (tj. bezpečnosti státu), obrany, veřejné bezpečnosti a pro prevenci, vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů nebo neoprávněného použití elektronického komunikačního systému, jak je uvedeno v čl. 13 odst. 1 směrnice [95/46]. Za tímto účelem mohou členské státy mimo jiné přijmout

legislativní opatření umožňující uchovávání údajů po omezenou dobu na základě důvodů uvedených v tomto odstavci. Veškerá opatření uvedená v tomto odstavci musí být v souladu s obecnými zásadami práva Společenství, včetně zásad uvedených v čl. 6 odst. 1 a 2 [SEU].“

Směrnice 2003/6

10 Body 1, 2, 12, 37, 41 a 44 odůvodnění směrnice 2003/6 zní takto:

„(1) Skutečný jednotný trh finančních služeb je rozhodující pro hospodářský růst a vytváření pracovních příležitostí ve Společenství.

(2) Integrovaný a účinný finanční trh vyžaduje integritu trhu. Řádné fungování trhů s cennými papíry a důvěra veřejnosti v tyto trhy jsou nezbytnými předpoklady hospodářského růstu a blahobytu. Zneužívání trhu narušuje integritu finančních trhů a důvěru veřejnosti v cenné papíry a deriváty.

[...]

(12) Pojem zneužívání trhu zahrnuje obchodování zasvěcených osob a manipulaci s trhem. Cíl právních předpisů proti obchodování zasvěcených osob je stejný jako právních předpisů proti manipulaci s trhem: zajistit integritu finančních trhů Společenství a zvýšit důvěru investorů v tyto trhy. [...]

[...]

(37) Účinnost dozoru zaručí společný minimální soubor nástrojů a pravomocí příslušných orgánů každého členského státu. K integritě trhu by měly na své úrovni též přispět tržní podniky a hospodářské subjekty. [...]

[...]

(41) Protože cílů navrhované akce, jmenovitě zabránění zneužívání trhu v podobě obchodování zasvěcených osob a manipulace s trhem, nemůže být dosaženo uspokojivě na úrovni členských států, a proto, z důvodu rozsahu a účinků opatření, jich může být lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 [SEU]. V souladu se zásadou proporcionality, jak je stanovena v uvedeném článku, tato směrnice nepřekračuje rámec toho, co je pro dosažení těchto cílů nezbytné.

(44) Tato směrnice bere ohled na základní práva a řídí se zásadami uznávanými zejména Listinou [...], a zejména článkem 11 uvedené listiny, a článkem 10 Evropské úmluvy o [ochraně lidských práv a základních svobod]. [...]"

11 Článek 11 této směrnice stanoví:

„Aniž jsou dotčeny pravomoci justičních orgánů, určí každý členský stát jediný správní orgán příslušný zajišťovat, aby byla uplatňována opatření přijatá na základě této směrnice.

[...]"

12 Článek 12 uvedené směrnice zní:

„1. Příslušný orgán musí mít veškeré dohlížecí a vyšetřovací pravomoci, které jsou nezbytné pro výkon jeho funkcí. [...]

2. Aniž je dotčen čl. 6 odst. 7, jsou pravomoci uvedené v odstavci 1 tohoto článku vykonávány v souladu s vnitrostátními právními předpisy a zahrnují přinejmenším právo

a) mít přístup ke každému dokumentu v jakékoli formě a obdržet jeho kopii;

[...]

d) požadovat existující telefonní záznamy a existující záznamy o datovém provozu;

[...]“

Nařízení č. 596/2014

13 Směrnice 2003/6 byla s účinností od 3. července 2016 zrušena a nahrazena nařízením č. 596/2014.

14 Body 1, 2, 7, 24, 44, 62, 65, 66, 77 a 86 odůvodnění tohoto nařízení znějí následovně:

„(1) Skutečný vnitřní trh s finančními službami je rozhodující pro hospodářský růst a vytváření pracovních míst v Unii.

(2) Integrovaný, účinný a transparentní finanční trh vyžaduje integritu. Řádné fungování trhů s cennými papíry a důvěra veřejnosti v trhy jsou nezbytnými předpoklady hospodářského růstu a blahobytu. Zneužívání trhu narušuje integritu finančních trhů a důvěru veřejnosti v cenné papíry a deriváty.

[...]

(7) Zneužívání trhu je pojem, který zahrnuje protiprávní jednání na finančních trzích, a pro účely tohoto nařízení je třeba jej chápat tak, že sestává z obchodování zasvěcené osoby, nedovoleného zpřístupnění vnitřní informace a manipulace s trhem. Takové jednání snižuje úplnou a řádnou průhlednost trhu, která je předpokladem pro operace všech hospodářských subjektů na integrovaných finančních trzích.

[...]

(24) Pokud právnická nebo fyzická osoba, která disponuje vnitřní informací, nabude nebo zcizí finanční nástroje, k nimž se tato informace vztahuje, nebo se pokusí tyto nástroje nabýt nebo zcizit, a to přímo nebo nepřímo na svůj vlastní účet nebo na účet třetí strany, je třeba se domnívat, že tato osoba tuto informaci použila. Touto domněnkou není dotčen[o] právo na obhajobu. Otázku, zda určitá osoba porušila zákaz obchodování zasvěcené osoby nebo se pokusila provádět obchodování zasvěcené osoby, je třeba analyzovat s ohledem na účel tohoto nařízení, kterým je ochrana integrity finančního trhu a posílení důvěry investorů, k čemuž je nutná záruka, že investoři budou postaveni na stejnou úroveň a chráněni před zneužíváním vnitřních informací.

[...]

- (44) Mnoho finančních nástrojů je oceňováno pomocí referenčních hodnot. Skutečná manipulace s referenčními hodnotami, včetně mezibankovních nabídkových sazeb, nebo pokus o tuto manipulaci může mít vážný dopad na důvěru v trh a může způsobit značné ztráty investorům a narušit reálnou ekonomiku. [...]
- (62) Účinnost dohledu příslušných orgánů každého členského státu zaručí soubor nástrojů, pravomocí a zdrojů. Toto nařízení proto zejména stanovuje minimální soubor pravomocí v oblasti dohledu a vyšetřování, které by měly být svěřeny příslušným orgánům členských států podle vnitrostátního práva. Pokud tak vyžaduje vnitrostátní právo, měly by být tyto pravomoci vykonávány na základě žádosti podané příslušným soudním orgánům. [...]

[...]

- (65) Existující záznamy telefonních rozhovorů a záznamy o datových přenosech od investičních podniků, úvěrových institucí a finančních institucí, které provádějí obchody a vedou záznamy o jejich provedení, jakož i existující záznamy o telefonních a datových přenosech od telekomunikačních operátorů představují zásadní a někdy jediný důkaz pro odhalování a prokazování existence obchodování zasvěcené osoby a manipulace s trhem. Pomocí záznamů o telefonních a datových přenosech je možné stanovit totožnost osoby odpovědné za šíření nepravdivé nebo zavádějící informace nebo to, že dané osoby byly po určitou dobu v kontaktu a že mezi dvěma nebo více lidmi existuje nějaký vztah. Příslušné orgány by proto měly mít možnost požadovat existující záznamy telefonních rozhovorů, elektronické komunikace a záznamy o datových přenosech uchovávané investičním podnikem, úvěrovou institucí nebo finanční institucí [záznamy o datových přenosech v držení investičního podniku, úvěrové instituce nebo finanční instituce] v souladu se směrnicí [Evropského parlamentu a Rady] 2014/65/EU [ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně směrnic 2002/92/ES a 2011/61/EU (Úř. věst. 2014, L 173, p. 349)]. Přístup k datovým a telefonním záznamům je nutný k zajištění důkazů a vodítek při vyšetřování možného obchodování zasvěcené osoby nebo manipulace s trhem, a tedy pro odhalování případů zneužívání trhu a ukládání sankcí za ně. V zájmu zavedení rovných podmínek v Unii ve vztahu k přístupu k existujícím záznamům o telefonních a datových přenosech uchovávaným telekomunikačním operátorem nebo existujícím záznamům telefonních rozhovorů a datových přenosů uchovávaným investičním podnikem [k existujícím záznamům o telefonních a datových přenosech v držení telekomunikačního operátora nebo existujícím záznamům telefonních rozhovorů a datových přenosů v držení investičního podniku], by měly mít příslušné orgány možnost požadovat v souladu s vnitrostátním právem existující záznamy o telefonních a datových přenosech od telekomunikačního operátora, pokud to umožňují vnitrostátní právní předpisy a existující záznamy telefonních rozhovorů a datových přenosů v držení investičního podniku, úvěrové instituce nebo finanční instituce a pokud [v držení investičního podniku a pokud] existuje důvodné podezření, že tyto záznamy týkající se předmětu kontroly nebo vyšetřování mohou být relevantní pro prokazování obchodování zasvěcené osoby nebo manipulace s trhem, kdy dochází k porušení tohoto nařízení. Přístup k záznamům o telefonních a datových přenosech uchovávaným telekomunikačním operátorem [k záznamům o telefonních a datových přenosech v držení telekomunikačního operátora] nezahrnuje přístup k obsahu hlasové telefonní komunikace.

(66) Ačkoli toto nařízení stanovuje minimální soubor pravomocí, které by měly být svěřeny příslušným orgánům, tyto pravomoci by měly být vykonávány v rámci úplného systému vnitrostátního práva, který zaručuje dodržování základních práv, včetně práva na soukromí. Protože výkon těchto pravomocí může vést k závažnému narušení práva na ochranu soukromého a rodinného života, soukromí a komunikací [práva na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace], měly by členské státy uplatňovat přiměřená a účinná opatření zamezující zneužívání, jako je ve vhodných případech povinnost získat předchozí souhlas soudních orgánů daného členského státu. Členské státy by měly umožnit příslušným orgánům vykonávat tyto pravomoci v míře nezbytné pro řádné vyšetřování závažných případů, v nichž neexistují rovnocenné prostředky k účinnému dosažení stejného výsledku.

[...]

(77) Toto nařízení ctí základní práva a dodržuje zásady uznané Listinou [...]. Toto nařízení by proto mělo být vykládáno a používáno v souladu s těmito právy a zásadami. [...]

[...]

(86) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž zabránění zneužívání trhu v podobě obchodování zasvěcené osoby, nedovoleného zpřístupnění vnitřní informace a manipulace s trhem, nemůže být uspokojivě dosaženo členskými státy, ale spíše jej z důvodu rozsahu a účinků může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijímat opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 [SEU]. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.“

15 Článek 1 uvedeného nařízení zní:

„Toto nařízení stanoví společný regulační rámec týkající se obchodování zasvěcené osoby, nedovoleného zpřístupnění vnitřní informace a manipulace s trhem (zneužívání trhu) a zavádí opatření proti zneužívání trhu s cílem zajistit integritu finančních trhů v Unii, zlepšit ochranu investorů a posílit důvěru v tyto trhy.“

16 Článek 3 téhož nařízení, nadepsaný „Definice“, v odst. 1 bodě 27 stanoví:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

[...]

27) ‚záznamy o datových přenosech‘ záznamy provozních údajů ve smyslu čl. 2 písm. b) druhého odstavce směrnice [...] 2002/58[...].“

17 Článek 14 nařízení č. 596/2014, nadepsaný „Zákaz obchodování zasvěcené osoby a nedovoleného zpřístupnění vnitřní informace“, zní:

„Je zakázáno:

a) provádět obchodování zasvěcené osoby nebo se o ně pokoušet;

- b) doporučovat jiné osobě, aby prováděla obchodování zasvěcené osoby, nebo ji k tomu navádět, nebo
- c) nedovoleně zveřejnit vnitřní informaci.“
- 18 Článek 22 tohoto nařízení stanoví:
- „Aniž jsou dotčeny pravomoci soudních orgánů, určí každý členský stát jediný správní orgán příslušný pro účely tohoto nařízení. [...]“
- 19 Článek 23 uvedeného nařízení, nadepsaný „Pravomoci příslušných orgánů“, v odstavcích 2 a 3 stanoví:
- „2. Aby mohly plnit své povinnosti podle tohoto nařízení, musí mít příslušné orgány v souladu s vnitrostátním právem alespoň tyto dohledové a vyšetřovací pravomoci:
- a) mít přístup k jakémukoli dokumentu a k údajům v jakékoli podobě a získat nebo pořídit jejich kopii;
- [...]
- g) požadovat stávající záznamy telefonních rozhovorů, elektronické komunikace nebo záznamy o datových přenosech uchovávaných investičním podnikem, úvěrovou institucí nebo finanční institucí [záznamy o datových přenosech v držení investičního podniku, úvěrové instituce nebo finanční instituce];
- h) požadovat, pokud to není v rozporu s vnitrostátními právními předpisy, stávající záznamy o datových přenosech uchovávaných telekomunikačním operátorem [záznamy o datových přenosech v držení telekomunikačního operátora] v případě, kdy existuje důvodné podezření z porušení předpisů a kdy tyto záznamy mohou být relevantní pro vyšetřování porušení čl. 14 písm. a) nebo b) nebo článku 15;
- [...]
3. Členské státy zajistí přijetí vhodných opatření tak, aby příslušné orgány měly veškeré dohledové a vyšetřovací pravomoci, které jsou nezbytné pro plnění jejich povinností.
- [...]“

Francouzské právo

ZPSEK

- 20 Code des postes et des communications électroniques (zákoník o poštovních službách a elektronických komunikacích), ve znění použitelném na spory v původních řízeních (dále jen „ZPSEK“), v článku L. 34-1 stanovil:

„I. – Tento článek se vztahuje na zpracování osobních údajů při poskytování služeb elektronických komunikací veřejnosti; vztahuje se zejména na sítě, které podporují zařízení pro shromažďování a identifikaci údajů.

II. – Aniž jsou dotčena ustanovení odstavců III, IV, V a VI, provozovatelé elektronických komunikací, a zejména osoby, jejichž činnost spočívá v poskytování přístupu k veřejným komunikačním službám on-line, vymažou nebo anonymizují veškeré provozní údaje.

Osoby, které veřejnosti poskytují služby elektronických komunikací, zavedou v souladu s ustanoveními předchozího pododstavce vnitřní postupy pro vyřizování žádostí příslušných orgánů.

Osoby, které v rámci své hlavní nebo vedlejší profesní činnosti nabízejí veřejnosti připojení umožňující on-line komunikaci prostřednictvím přístupu do sítě, a to i bezúplatně, musí dodržovat předpisy, které se na základě tohoto článku použijí na provozovatele elektronických komunikací.

III. – Pro účely vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů nebo porušení povinnosti uvedené v článku L. 336-3 code de la propriété intellectuelle [(zákoník duševního vlastnictví)] nebo pro účely prevence útoků na systémy automatizovaného zpracování údajů uvedených v článcích 323-1 až 323-3-1 code pénal [(trestní zákoník)] a stíhaných podle těchto článků a výhradně s cílem umožnit v případě potřeby poskytnutí informací justičnímu orgánu, Vysokému úřadu podle článku L. 331-12 zákoníku duševního vlastnictví nebo národnímu úřadu pro bezpečnost informačních systémů podle článku L. 2321-1 code de la défense [(zákoník obrany)] lze nanejvýš o jeden rok odložit úkony směřující k vymazání nebo k anonymizaci určitých kategorií technických údajů. Nařízením přijatým po konzultaci Conseil d'État [(Státní rada)] a po vydání stanoviska Commission nationale de l'informatique et des libertés [(Národní komise pro informační technologie a svobody)] se v mezích stanovených odstavcem VI určí tyto kategorie údajů a doba, po kterou jsou uchovávány, v závislosti na činnosti provozovatelů a na povaze sdělení, jakož i pravidla náhrady případných dodatečných identifikovatelných a specifických nákladů vzniklých provozovatelům v souvislosti se službami poskytnutými k tomuto účelu na žádost státu.

[...]

VI. – Údaje uchovávané a zpracovávané za podmínek stanovených v odstavcích III, IV a V se týkají výlučně identifikace uživatelů služeb poskytovaných provozovateli, technických charakteristik komunikace zajišťované těmito provozovateli a umístění koncových zařízení.

V žádném případě se nemohou týkat obsahu, a to v jakékoli podobě, korespondence vyměňované nebo informací vyhledávaných v rámci této komunikace.

Údaje jsou uchovávány a zpracovávány v souladu s ustanoveními loi no 78-17 du 6 janvier 1978 relative à l'informatique, aux fichiers et aux libertés [(zákon č. 78-17 ze dne 6. ledna 1978 o výpočetní technice, evidencích a svobodách)].

Provozovatelé učiní vše pro to, aby zabránili použití těchto údajů k jiným účelům než k účelům stanoveným v tomto článku.“

- 21 Článek L. 34-1 zákoníku o poštovních službách a elektronických komunikacích, ve znění loi n° 2021-998, du 30 juillet 2021, relative à la prévention d'actes de terrorisme et au renseignement (zákon č. 2021-998 ze dne 30. července 2021 o prevenci teroristických činů a zpravodajství) (JORF ze dne 31. července 2021, text č. 1), v odstavcích IIa až IIIa stanoví:

„IIa. – Provozovatelé elektronických komunikací jsou povinni uchovávat:

1° Pro účely trestních řízení, prevence hrozeb pro veřejnou bezpečnost a zajištění národní bezpečnosti informace o totožnosti uživatele, a to po dobu pěti let od konce platnosti jeho smlouvy;

2° Pro tytéž účely, jaké jsou uvedeny v bodě 1° tohoto odstavce IIa, další informace poskytnuté uživatelem při uzavírání smlouvy nebo vytvoření účtu, jakož i informace o platbách, a to po dobu jednoho roku od konce platnosti jeho smlouvy nebo zrušení jeho účtu;

3° Pro účely boje proti kriminalitě a závažné trestné činnosti, prevence vážných hrozeb pro veřejnou bezpečnost a zajištění národní bezpečnosti technické údaje umožňující identifikovat zdroj připojení nebo technické údaje o použitých koncových zařízeních, a to po dobu jednoho roku od okamžiku připojení nebo použití koncových zařízení.

III. – Z důvodů souvisejících se zajištěním národní bezpečnosti může předseda vlády za situace, kdy je zjištěna závažná, aktuální nebo předvídatelná hrozba pro tuto bezpečnost, nařízením uložit provozovatelům elektronických komunikací povinnost, aby po dobu jednoho roku uchovávali kromě údajů uvedených v bodě 3° odstavce IIa i určité další kategorie provozních údajů a lokalizační údaje uvedené v nařízení přijatém po konzultaci Conseil d'État [(Státní rada)].

Rozhodnutí předsedy vlády, které nesmí platit déle než jeden rok, může být obnoveno, pokud jsou stále naplněny podmínky stanovené pro jeho vydání. Uplynutím doby platnosti tohoto rozhodnutí není dotčena doba uchovávání údajů uvedených v prvním pododstavci tohoto odstavce III.

IIIa. – Ve vztahu k údajům uchovávaným provozovateli podle tohoto článku může být vydáno rozhodnutí o urychleném uchování ze strany orgánů, které mají podle zákona přístup k údajům o elektronických komunikacích, za účelem předcházení a potlačování kriminality, závažné trestné činnosti a jiných závažných případů porušování právních předpisů, za jejichž dodržování tyto orgány odpovídají, aby byl získán přístup k těmto údajům.“

- 22 Článek R. 10-13 ZPSEK zní takto:

„I. – Podle čl. L. 34-1 odst. III provozovatelé elektronických komunikací uchovávají pro účely vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů:

a) informace umožňující identifikovat uživatele;

- b) údaje o použitých koncových zařízeních pro komunikaci;
- c) technické charakteristiky, jakož i datum, čas a dobu trvání každé komunikace;
- d) údaje týkající se požadovaných nebo použitých doplňkových služeb a jejich poskytovatelů;
- e) údaje umožňující identifikovat adresáta nebo adresáty komunikace.

II. – U telefonních služeb provozovatel uchovává údaje uvedené v odstavci II a také údaje umožňující identifikovat zdroj a umístění komunikace.

III. – Doba uchovávání údajů uvedených v tomto článku činí jeden rok ode dne, kdy byly zaznamenány.

[...]

ZPDDE

- 23 Článek 6 loi n° 2004-575, du 21 juin 2004, pour la confiance dans l'économie numérique (zákon č. 2004-575 ze dne 21. června 2004 o posílení důvěry v digitální ekonomiku) (JORF ze dne 22. června 2004, s. 11168), ve znění použitelném na spory v původních řízeních (dále jen „ZPDDE“), stanovil:

„I. – 1. Osoby, jejichž činnost spočívá v poskytování přístupu k veřejným komunikačním službám on-line, informují své účastníky o existenci technických prostředků umožňujících omezit přístup k některým službám nebo provést jejich výběr a nabídnou jim alespoň jeden z těchto prostředků.

[...]

2. Fyzické nebo právnické osoby, které i bezúplatně nabízejí veřejnosti veřejné komunikační služby on-line, ukládání znaků, dokumentů, obrázků, zvuků nebo zpráv jakékoli povahy poskytnutých příjemci těchto služeb, nenesou občanskoprávní odpovědnost za činnosti nebo informace uložené na žádost příjemce těchto služeb, pokud tyto osoby skutečně nevěděly o jejich protiprávní povaze nebo o skutečnostech a okolnostech poukazujících na jejich protiprávní povahu, nebo pokud bezodkladně učinily kroky ke stažení nebo znepřístupnění těchto údajů, jakmile se o protiprávní povaze dozvěděly.

[...]

II. – Osoby uvedené v odstavci I bodech 1 a 2 drží a uchovávají údaje, na jejichž základě lze zjistit totožnost kohokoli, kdo přispěl k vytváření obsahu nebo části obsahu poskytovaných služeb.

Poskytují osobám, které provozují veřejnou komunikační službu on-line, technické prostředky, které jim umožní splnit podmínky identifikování stanovené v odstavci III.

Justiční orgán může od poskytovatelů uvedených v odstavci I bodech 1 a 2 požadovat sdělení údajů uvedených v prvním pododstavci.

Na zpracování těchto údajů se použijí ustanovení článků 226-17, 226-21 a 226-22 trestního zákoníku.

Narižením přijatým po konzultaci Conseil d'État [(Státní rada)] a po vydání stanoviska Národní komise pro informační technologie a svobody se vymezi údaje uvedené v prvním pododstavci a určí doba a způsob jejich uchovávání.

[...]

MFZ

- 24 Článek L. 621–10 code monétaire et financier (měnový a finanční zákoník), ve znění použitelném na spory v původních řízeních (dále jen „MFZ“), v prvním pododstavci stanovil:

„Vyšetřovatelé a kontrolori si mohou v souvislosti s vyšetřováním nebo kontrolou vyžádat všechny dokumenty, bez ohledu na použitý nosič údajů. Vyšetřovatelé si mohou vyžádat i údaje uchovávané a zpracovávané telekomunikačními operátory podle článku L. 34-1 [ZPSEK] a poskytovateli uvedenými v čl. 6 odst. I bodech 1 a 2 [ZPDDE] a mohou jim být poskytnuty jejich kopie.

[...]

- 25 V návaznosti na rozhodnutí Conseil constitutionnel (Ústavní rada, Francie) ze dne 21. července 2017, v němž bylo prohlášeno, že čl. L. 621-10 první pododstavec druhá věta MFZ je protiústavní, vložil zákonodárce do měnového a finančního zákoníku zákonem loi n° 2018-898, du 23 octobre 2018, relative à la lutte contre la fraude (zákon č. 2018-898 ze dne 23. října 2018 o boji proti podvodům) (JORF ze dne 24. října 2018, text č. 1), článek L. 621-10-2, který stanoví:

„Pro účely vyšetřování zneužívání trhu, které je definováno v nařízení [č. 596/2014], si mohou vyšetřovatelé vyžádat údaje uchovávané a zpracovávané telekomunikačními operátory za podmínek a v mezích stanovených v článku L. 34-1 [ZPSEK] a poskytovateli uvedenými v čl. 6 odst. I bodech 1 a 2 [ZPDDE].

Sdělení údajů uvedených v prvním pododstavci tohoto článku je vázáno na předchozí souhlas správce žádostí o údaje o připojení.

Správce žádostí o údaje o připojení je střídavě řádný nebo emeritní člen Conseil d'État [(Státní rada)] zvolený na plenární schůzi Conseil d'État a řádný nebo emeritní soudce Cour de cassation [(Kasační soud)] zvolený na plenární schůzi tohoto soudu. Stejným způsobem je ustanoven i jeho náhradník z druhého soudu. Správce žádostí o údaje o připojení a jeho náhradník jsou voleni na dobu čtyř let; do této funkce je nelze ustanovit znovu.

[...]

Správce žádostí o údaje o připojení nemůže při výkonu své činnosti přijímat nebo požadovat pokyny od Autorité des marchés financiers [(Úřad pro finanční trhy)] ani od žádného jiného orgánu. Za podmínek stanovených v článku L. 621-4 tohoto zákoníku je vázán povinností zachovávat služební tajemství.

Jednotlivé případy jsou mu předkládány na základě odůvodněné žádosti generálního tajemníka nebo zástupce generálního tajemníka Úřadu pro finanční trhy. V této žádosti jsou uvedeny informace, které odůvodňují její opodstatněnost.

Souhlas se zakládá do vyšetřovacího spisu.

Vyšetřovatelé používají údaje sdělené telekomunikačními operátory a poskytovateli uvedenými v prvním pododstavci tohoto článku výhradně v rámci vyšetřování, k jehož vedení získali souhlas.

Údaje o připojení související s okolnostmi, které jsou předmětem oznámení kolegia Úřadu pro finanční trhy o vytýkaných skutečnostech, se zničí po uplynutí šesti měsíců ode dne vydání konečného rozhodnutí výboru pro ukládání sankcí nebo odvolacích soudů. V případě narovnání běží šestiměsíční lhůta od splnění dohody.

Údaje o připojení související s okolnostmi, které nebyly předmětem oznámení kolegia Úřadu pro finanční trhy o vytýkaných skutečnostech, se zničí po uplynutí jednoho měsíce ode dne vydání rozhodnutí kolegia.

V případě předání vyšetřovací zprávy státnímu zástupci pro finanční záležitosti nebo v případě, že státní zástupce pro finanční záležitosti podá obžalobu [...], jsou údaje o připojení předány státnímu zástupci pro finanční záležitosti a Úřad pro finanční trhy je neuchovává.

Podrobná pravidla uplatňování tohoto článku jsou stanovena v nařízení přijatém po konzultaci Conseil d'État (Státní rada).“

Spory v původních řízeních, předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem

- 26 Návrhem ze dne 22. května 2014 bylo vůči VD a SR zahájeno soudní vyšetřování pro skutky kvalifikované jako trestné činy obchodování zasvěcené osoby a podílnictví v souvislosti s obchodováním zasvěcené osoby. Prvním doplňujícím návrhem ze dne 14. listopadu 2014 bylo toto vyšetřování rozšířeno o účastenství na trestném činu.
- 27 Úřad pro finanční trhy (ÚFT) (Francie) sdělil vyšetřujícímu soudci ve dnech 23. a 25. září 2015 některé informace, které měl k dispozici v rámci vyšetřování prováděného na základě článku L. 621-10 MFZ, zejména osobní údaje z telefonických hovorů VD a SR, které vyšetřovatelé ÚFT získali na základě článku L. 34-1 ZPSEK od provozovatelů služeb elektronických komunikací.
- 28 V návaznosti na toto sdělení ÚFT bylo vyšetřování rozšířeno třemi doplňujícími návrhy z 29. září 2015, 22. prosince 2015 a 23. listopadu 2016 o trestné činy podplácení a praní peněz.
- 29 VD byl dne 10. března 2017 obviněn z trestných činů obchodování zasvěcené osoby a praní peněz a SR byl dne 29. května 2017 obviněn z trestného činu obchodování zasvěcené osoby.
- 30 Vzhledem k tomu, že se jejich obvinění zakládalo na provozních údajích předložených ÚFT, VD a SR podali stížnost u cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži, Francie) – uplatňovali zejména důvod vycházející v podstatě z porušení čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 ve spojení s články 7, 8, 11 a čl. 52 odst. 1 Listiny. S odkazem na judikaturu vycházející z rozsudku ze dne 21. prosince 2016, Tele2 Sverige a Watson a další (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970), VD a SR konkrétně nesouhlasili s tím, že zmíněný orgán při shromažďování uvedených údajů vycházel z článku L. 621-10 MFZ a článku L. 34-1 ZPSEK, ačkoli tato ustanovení nejsou v souladu s unijním právem, jelikož počítají s plošným a nerozlišujícím uchováváním údajů o připojení, a nikterak neomezují pravomoc vyšetřovatelů ÚFT vyžádat si uchovávané údaje.

- 31 Dvěma rozsudky z 20. prosince 2018 a 7. března 2019 cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži) stížnosti VD a SR zamítl. Z informací uvedených v žádostech o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že soud rozhodující ve věci samé zamítl důvod stížnosti vycházející v podstatě z porušení čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58, ve spojení s články 7, 8, 11 a čl. 52 odst. 1 Listiny, zejména na základě toho, že čl. 23 odst. 2 písm. h) nařízení č. 596/2014 o zneužívání trhu umožňuje příslušným orgánům požadovat, pokud to není v rozporu s vnitrostátními právními předpisy, stávající záznamy o datových přenosech v držení provozovatelů služeb elektronických komunikací v případě, kdy existuje důvodné podezření z porušení zákazu obchodování zasvěcené osoby podle čl. 14 písm. a) a b) tohoto nařízení a kdy tyto záznamy mohou být relevantní pro vyšetřování týkající se tohoto porušení.
- 32 VD a SR podali proti těmto rozsudkům kasační stížnost k předkládajícímu soudu a namítali přitom mimo jiné porušení ustanovení Listiny a směrnice 2002/58, která jsou uvedena v předchozím bodě.
- 33 Pokud jde o přístup k údajům o připojení, předkládající soud odkazuje na rozhodnutí Conseil constitutionnel (Ústavní rada) ze dne 21. července 2017, z něhož vyplývá, že postup přístupu vyšetřovatelů ÚFT k uchovávaným osobním údajům, jak je upraven ve francouzském právu, není v souladu s právem na respektování soukromého života, které je chráněno v článku 2 Deklarace práv člověka a občana z roku 1789, a je v něm zdůrazněno, že ačkoliv vnitrostátní zákonodárce vyhradil pravomoc vyžádat si tyto údaje v rámci vyšetřování oprávněným zaměstnancům, kteří jsou vázáni povinností zachovávat služební tajemství, a zmíněným zaměstnancům nepřiznal pravomoc k nucenému výkonu, uvedený postup nedoplnil žádnou jinou zárukou, která by mohla zajistit rovnováhu mezi právem na respektování soukromého života na jedné straně a prevencí narušení veřejného pořádku a odhalováním pachatelů trestné činnosti na straně druhé; bylo tedy třeba konstatovat, že čl. L. 621-10 první pododstavec druhá věta MFZ je v rozporu s francouzskou Ústavou.
- 34 Předkládající soud kromě toho uvádí, že Conseil constitutionnel (Ústavní rada) měla za to, že s ohledem na „zjevně nepřiměřené“ důsledky, které by mohlo mít okamžité zrušení tohoto ustanovení na probíhající řízení, je třeba zrušení odložit do 31. prosince 2018, a dále že vnitrostátní zákonodárce v návaznosti na prohlášení protiústavnosti čl. L. 621-10 prvního pododstavce MFZ vložil do tohoto zákoníku článek L. 621-10-2.
- 35 Předkládající soud připomněl úvahy vyplývající z bodu 125 rozsudku ze dne 21. prosince 2016, Tele2 Sverige a Watson a další (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970), a konstatoval, že prohlášení protiústavnosti tohoto ustanovení nemůže mít za následek neplatnost čl. L. 621-10 prvního pododstavce druhé věty MFZ, použitelného v době rozhodné z hlediska skutkového stavu v původních řízeních, a to právě s ohledem na odklad účinků zrušení tohoto ustanovení. Předkládající soud však má za to, že možnost vyžádat si údaje o připojení bez předchozího zkoumání ze strany soudu nebo nezávislého správního orgánu, kterou mají vyšetřovatelé ÚFT na základě tohoto ustanovení, není v souladu s požadavky vyplývajícími z článků 7, 8 a 11 Listiny, jak je vykládá Soudní dvůr.
- 36 Za těchto podmínek vyvstává v tomto ohledu podle předkládajícího soudu jediná otázka, a sice zda lze účinky zrušení článku L. 621-10 MFZ odložit, ačkoliv tento článek není v souladu s Listinou.
- 37 Pokud jde o uchovávání údajů o připojení, předkládající soud nejprve uvádí, že i když čl. L. 34-1 odst. II ZPSEK stanoví, že provozovatelé služeb elektronických komunikací jsou v zásadě povinni vymazat nebo anonymizovat veškeré provozní údaje, z této povinnosti platí řada výjimek, mezi něž

patří i výjimka stanovená v odstavci III tohoto ustanovení, která se týká „účelů vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů“. V případě těchto zvláštních účelů se výmaz nebo anonymizace některých údajů odkládá o jeden rok.

- 38 Předkládající soud v tomto ohledu uvádí, že pět kategorií údajů, jichž se týkají mimo jiné i podmínky vymezené v čl. L. 34-1 odst. III ZPSEK, je vyjmenováno v článku R. 10-13 ZPSEK. Tyto údaje o připojení se vytvářejí nebo zpracovávají na základě komunikace a týkají se jejich okolností a uživatelů služby; neplynou z nich ale žádné informace o obsahu dotčené komunikace.
- 39 Předkládající soud dále připomněl znění bodu 112 rozsudku ze dne 21. prosince 2016, Tele2 Sverige a Watson a další (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970), z něhož plyne, že čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58, ve spojení s články 7, 8, 11 a čl. 52 odst. 1 Listiny, musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která za účelem boje proti trestné činnosti stanoví plošné a nerozlišující uchovávání veškerých provozních a lokalizačních údajů všech účastníků a registrovaných uživatelů, které se vztahuje na veškeré prostředky elektronické komunikace, a uvedl, že ÚFT měl ve věcech v původních řízeních přístup k údajům uchovávaným provozovateli služeb elektronických komunikací kvůli podezření týkajícímu se obchodování zasvěcených osob a zneužívá trhu, které lze kvalifikovat jako několik závažných trestných činů. Tento přístup byl odůvodněn tím, že zmíněný orgán potřeboval pro zajištění účinnosti prováděného vyšetřování propojit různé údaje uchovávané po určitou dobu s cílem zmapovat vnitřní informace kolující mezi několika osobami, díky nimž bylo zjištěno, že v této oblasti dochází k protiprávním jednáním.
- 40 Předkládající soud uvedl, že vyšetřování provedené ÚFT odpovídalo povinnostem, které mají členské státy podle čl. 12 odst. 2 písm. d) směrnice 2003/6 a čl. 23 odst. 2 písm. g) a h) nařízení č. 596/2014, ve spojení s článkem 1 tohoto nařízení, a mezi něž patří mimo jiné i povinnost požadovat stávající záznamy o datových přenosech v držení provozovatelů služeb elektronických komunikací.
- 41 Předkládající soud kromě toho s odkazem na bod 65 odůvodnění uvedeného nařízení zdůrazňuje, že tyto údaje o připojení představují zásadní a někdy jediný důkaz pro odhalování a prokazování existence obchodování zasvěcené osoby, jelikož umožňují stanovit totožnost osoby odpovědné za šíření nepravdivé nebo zavádějící informace nebo to, že dané osoby byly v určité době v kontaktu.
- 42 Předkládající soud dále cituje bod 66 odůvodnění téhož nařízení, z něhož vyplývá, že výkon pravomocí, které mají příslušné finanční orgány, může vést k narušení práva na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace, a členské státy by tedy měly uplatňovat přiměřená a účinná opatření zamezující zneužívání a uvedené pravomoci omezit pouze na případy, kdy jsou nezbytné pro řádné vyšetřování závažných případů, v nichž tyto státy nemají k dispozici rovnocenné prostředky k účinnému dosažení stejného výsledku. Podle uvedeného soudu z tohoto bodu odůvodnění vyplývá, že některé případy zneužívání trhu musí být považovány za závažné trestné činy.
- 43 Předkládající soud kromě toho zdůrazňuje, že ve věcech v původních řízeních byly vnitřní informace, které mohly naplňovat objektivní stránku skutkové podstaty protiprávních jednání v oblasti trhu, již ze své podstaty ústní a tajné.
- 44 S ohledem na výše uvedené úvahy si předkládající soud klade otázku, zda lze čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58, ve spojení s články 7, 8, 11 a čl. 52 odst. 1 Listiny sladit s požadavky vyplývajícími z čl. 12 odst. 2 písm. d) směrnice 2003/6 a z čl. 23 odst. 2 písm. g) a h) nařízení č. 596/2014.

- 45 Kdyby měl konečně Soudní dvůr za to, že právní předpisy o uchovávání údajů o připojení, které jsou dotčeny ve věcech v původních řízeních, nejsou v souladu s unijním právem, vyvstala by otázka, zda je třeba dočasně zachovat účinky těchto právních předpisů, a to ve snaze zabránit právní nejistotě a umožnit využití dříve shromážděných a uchovávaných údajů pro účely odhalování a stíhání protiprávního jednání spočívajícího v obchodování zasvěcené osoby.
- 46 Za těchto podmínek se Cour de cassation (Kasační soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky, které jsou ve věcech C-339/20 a C-397/20 formulovány shodně:
- „1) Nevyplývá z čl. 12 [odst.] 2 [písm.] a) a d) směrnice [2003/6] a z čl. 23 [odst.] 2 [písm.] g) a h) nařízení [č. 596/2014], kterým bylo prvně uvedené ustanovení nahrazeno s účinností od 3. července 2016, ve spojení s bodem 65 odůvodnění tohoto nařízení, a to s ohledem na tajnost vyměňovaných informací a skutečnost, že může být dotčena široká veřejnost, možnost vnitrostátního zákonodárce nařídit provozovatelům elektronických komunikací povinnost dočasného, avšak nerozlišujícího uchovávání údajů o připojení ve snaze umožnit správnímu orgánu uvedenému [v článku] 11 směrnice [2003/6] a [v článku] 22 nařízení [č. 596/2014] – a to za situace, kdy ve vztahu k určitým osobám vyvstane důvodné podezření, že jsou zapojeny do obchodování zasvěcených osob nebo manipulace s trhem – vyžádat si od dotčeného provozovatele stávající záznamy o datových přenosech v případech, kdy existuje důvodné podezření, že tyto záznamy související s předmětem vyšetřování mohou být relevantní pro prokázání toho, že k takovému protiprávnímu jednání skutečně došlo, a to zejména tím, že umožní zpětně vysledovat kontakty mezi dotyčnými osobami před tím, než se takové podezření objevilo?
- 2) Pokud by odpověď Soudního dvora [...] [na první otázku] byla taková, že by Cour de cassation [Kasační soud] přivedla k závěru, že francouzské právní předpisy o uchovávání údajů o připojení nejsou v souladu s unijním právem, bylo by možné dočasně zachovat účinky těchto právních předpisů ve snaze zabránit právní nejistotě a umožnit využití dříve shromážděných a uchovávaných údajů za některým z účelů, jež sledují tyto právní předpisy?
- 3) Může vnitrostátní soud dočasně zachovat účinky právních předpisů, které umožňují, aby zaměstnanci nezávislého správního orgánu pověřeného vyšetřováním v oblasti zneužívání trhu získali údaje o připojení bez předchozího zkoumání ze strany soudu nebo jiného nezávislého správního orgánu?“
- 47 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 17. září 2020 byly věci C-339/20 a C-397/20 spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.
- 48 Conseil d'État (Státní rada, Francie) vydala dne 21. dubna 2021 rozsudek French Data Network a další (č. 393099, 394922, 397844, 397851, 424717, 424718), v němž se vyjádřila mimo jiné i k tomu, zda jsou některá ustanovení vnitrostátních právních předpisů, jež jsou relevantní ve sporech v původních řízeních, a sice článek L. 34-1 ZPSEK a článek R. 10-13 ZPSEK, v souladu s unijním právem.
- 49 Účastníci jednání, které proběhlo v daných věcech, měli na výzvu Soudního dvora možnost vyjádřit se k případnému dopadu zmíněného rozsudku Conseil d'État (Státní rada) na posuzované žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.

- 50 Zástupce francouzské vlády na tomto jednání uvedl, že Conseil d'État (Státní rada) ve zmíněném rozsudku v podstatě prohlásila – a to v návaznosti na rozsudek ze dne 6. října 2020, *La Quadrature du Net a další* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791) – že ustanovení, která umožňují plošné a nerozlišující uchovávání údajů o připojení za účelem boje proti trestné činnosti, s výjimkou uchovávání IP adres a údajů o totožnosti uživatelů sítí elektronických komunikací, jsou protiprávní. Upřesnil však, že Conseil d'État (Státní rada) musela v rámci projednávání dané věci odpovědět také na námitku francouzské vlády, podle níž byl tento výklad unijního práva v rozporu s ústavněprávními normami, a sice s normami, jejichž cílem je předcházet narušením veřejného pořádku, zejména bezpečnosti osob a majetku, a odhalovat pachatele trestných činů.
- 51 Zástupce francouzské vlády v tomto ohledu vysvětlil, že Conseil d'État (Státní rada) tuto námitku odmítla ve dvou krocích. Nejprve uznala, že plošné a nerozlišující uchovávání údajů o připojení je rozhodující podmínkou úspěšného vyšetřování trestných činů a že žádná jiná metoda jej nemůže efektivně nahradit. Zejména na základě bodu 164 rozsudku ze dne 6. října 2020, *La Quadrature du Net a další* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), pak ovšem konstatovala, že unijní právo umožňuje urychlené uchování údajů, a to i tehdy, když se toto urychlené uchování týká údajů, které byly původně uchovávány za účelem zajištění národní bezpečnosti.
- 52 Zástupce francouzské vlády kromě toho uvedl, že v návaznosti na rozsudek Conseil d'État (Státní rada) ze dne 21. dubna 2021, *French Data Network a další* (č. 393099, 394922, 397844, 397851, 424717, 424718), vložil vnitrostátní zákonodárce do článku L. 34-1 zákoníku o poštovních službách a elektronických komunikacích odstavec IIIa, jak je zmíněno v bodě 21 tohoto rozsudku.

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

- 53 Zaprvé je třeba připomenout, že po podání posuzovaných žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce vydala Conseil d'État (Státní rada) rozsudek ze dne 21. dubna 2021, *French Data Network a další* (č. 393099, 394922, 397844, 397851, 424717, 424718), který se týká mimo jiné i souladu článku L. 34-1 ZPSEK a článku R. 10-13 ZPSEK s unijním právem.
- 54 Jak přitom uvedl generální advokát v bodě 42 svého stanoviska a jak vyplývá i z vysvětlení poskytnutého předkládajícím soudem, jak je uvedeno v bodech 27, 37 a 38 tohoto rozsudku, tyto články představují v rámci uplatnění článku L. 621-10 MFZ, o který se jedná ve věcech v původních řízeních, „klíčová ustanovení“.
- 55 Poté, co zástupce francouzské vlády na jednání před Soudním dvorem poukázal na legislativní vývoj článku L. 34-1 ZPSEK v návaznosti na upřesňující vysvětlení, která poskytl Soudní dvůr v rozsudku ze dne 6. října 2020, *La Quadrature du Net a další* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), jak je zmíněn v bodě 21 tohoto rozsudku, v podstatě uvedl, že předkládající soud bude muset při rozhodování sporů v původních řízeních v souladu se zásadou časové působnosti právních předpisů zakotvenou v člancích 7 a 8 Deklarace práv člověka a občana z roku 1789 zohlednit ustanovení vnitrostátních právních předpisů ve znění použitelném na skutkové okolnosti dotčené ve věcech v původních řízeních, k nimž došlo v letech 2014 a 2015, takže rozsudek Conseil d'État (Státní rada) ze dne 21. dubna 2021, *French Data Network a další* (č. 393099, 394922, 397844, 397851, 424717, 424718), každopádně nelze při zkoumání těchto žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce vzít do úvahy.

- 56 Podle ustálené judikatury platí, že v rámci řízení upraveného v článku 267 SFEU je věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání rozsudku, tak relevanci otázek, které Soudnímu dvoru klade. Jestliže se tedy položené otázky týkají výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2010, Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, bod 36 a citovaná judikatura).
- 57 Odmítnout rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem je možné pouze tehdy, pokud je zjevné, že požadovaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém, nebo také tehdy, pokud Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. listopadu 2009, Filipiak, C-314/08, EU:C:2009:719, bod 42 a citovaná judikatura).
- 58 V daných případech z předkládacích rozhodnutí vyplývá, že první a třetí otázky se netýkají přímo článku L. 34-1 ZPSEK a článku R. 10-13 ZPSEK, nýbrž článku L. 621-10 MFZ, na jehož základě ÚFT požádal provozovatele služeb elektronických komunikací o poskytnutí provozních údajů týkajících se telefonních hovorů VD a SR, v jejichž důsledku byli posledně uvedení obviněni; v původních řízeních je přitom zpochybňováno, zda lze tyto údaje připustit jako důkazy.
- 59 Kromě toho je třeba uvést, že podstatou druhých a třetích otázek předkládajícího soudu, které jsou položeny v projednávaných věcech a navazují na první otázky, je, zda v případě, že by vyšlo najevo, že dotčené vnitrostátní právní předpisy o uchovávání údajů o připojení a přístupu k nim nejsou v souladu s unijním právem, by nemohly být dočasně zachovány jejich účinky, a to ve snaze zabránit právní nejistotě a umožnit využití údajů uchovávaných na základě těchto právních předpisů pro účely odhalování a stíhání protiprávního jednání spočívajícího v obchodování zasvěcených osob.
- 60 S ohledem na výše uvedené skutečnosti, jakož i na skutečnosti, na něž poukázal generální advokát v bodech 44 až 47 svého stanoviska, je třeba konstatovat, že nehledě na rozsudek Conseil d'État (Státní rada) ze dne 21. dubna 2021, French Data Network a další (č. 393099, 394922, 397844, 397851, 424717, 424718), a rozhodnutí Conseil constitutionnel (Ústavní rada) ze dne 25. února 2022 (č. 2021-976/977), v němž bylo rozhodnuto, že článek L. 34-1 ZPSEK je ve znění uvedeném v bodě 20 tohoto rozsudku zčásti protiústavní, je odpověď Soudního dvora na položené otázky pro řešení sporů v původních řízeních i nadále nezbytná.
- 61 Zadruhé je třeba podotknout, že zástupce VD na jednání před Soudním dvorem zpochybnil časovou použitelnost nařízení č. 596/2014 – v podstatě tvrdil, že se skutkové okolnosti ve věcech v původních řízeních odehrály před vstupem tohoto nařízení v platnost. Pro posouzení otázek položených předkládajícím soudem jsou tudíž dle jeho názoru relevantní pouze ustanovení směrnice 2003/6.
- 62 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se nová právní norma použije od okamžiku, kdy vstoupil v platnost akt, kterým byla zavedena, a jakkoli se nepoužije na právní situace vzniklé a definitivně završené za platnosti starého práva, použije se na jejich budoucí účinky, jakož i na nové právní situace. S výhradou zásady zákazu zpětné účinnosti právních aktů je tomu jinak pouze tehdy, když je nové pravidlo spojeno se zvláštními ustanoveními, která

zvláštním způsobem určují jeho podmínky použití v čase (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. ledna 2019, E. B., C-258/17, EU:C:2019:17, bod 50 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 14. května 2020, Azienda Municipale Ambiente, C-15/19, EU:C:2020:371, bod 57).

- 63 Jak přitom bylo uvedeno v bodech 26 až 29 tohoto rozsudku, i když právní situace dotčené ve věcech v původních řízeních opravdu vznikly před tím, než vstoupilo v platnost nařízení č. 596/2014, kterým byla s účinností od 3. července 2016 zrušena a nahrazena směrnicí 2003/6, původní řízení probíhala po tomto datu, takže od tohoto data se na budoucí účinky těchto situací v souladu se zásadou připomenutou v předchozím bodě vztahuje nařízení č. 596/2014.
- 64 Z toho vyplývá, že se v projednávaném případě použijí ustanovení nařízení č. 596/2014. Mezi ustanoveními, na která poukazuje předkládající soud a jež jsou obsažena ve směrnici 2003/6 a v nařízení č. 596/2014, kromě toho není namístě rozlišovat, jelikož tato ustanovení mají pro účely výkladu, který Soudní dvůr provede v rámci projednávaných věcí, v podstatě podobný význam.

K prvním otázkám

- 65 Podstatou prvních otázek předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 12 odst. 2 písm. a) a d) směrnice 2003/6 a čl. 23 odst. 2 písm. g) a h) nařízení č. 596/2014, ve spojení s čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 a ve světle článků 7, 8, 11 a čl. 52 odst. 1 Listiny, vykládány v tom smyslu, že brání takovým legislativním opatřením, jako je legislativní opatření dotčené ve věcech v původních řízeních, která pro účely boje proti protiprávním jednáním spočívajícím ve zneužívání trhu, mezi něž patří i obchodování zasvěcených osob, preventivně stanoví plošné a nerozlišující uchovávání provozních údajů po dobu jednoho roku ode dne, kdy byly zaznamenány.
- 66 Účastníci původních řízení a zúčastnění, kteří předložili Soudnímu dvoru písemná vyjádření, uvedli v tomto ohledu rozdílná stanoviska. Estonská vláda, Irsko, španělská a francouzská vláda se domnívají, že čl. 12 odst. 2 písm. a) a d) směrnice 2003/6 i čl. 23 odst. 2 písm. g) a h) nařízení č. 596/2014 implicitně, ale nutně opravňují vnitrostátního zákonodárce k tomu, aby provozovatelům služeb elektronických komunikací uložil povinnost plošného a nerozlišujícího uchovávání údajů, a umožnil tak příslušnému finančnímu orgánu odhalovat a postihovat obchodování zasvěcených osob. Vzhledem k tomu, že – jak vyplývá z bodu 65 odůvodnění nařízení č. 596/2014 – uvedené záznamy představují zásadní a někdy jediný důkaz pro odhalování a prokazování existence obchodování zasvěcené osoby, taková povinnost uchovávat údaje je nezbytná jak pro zajištění účinnosti vyšetřování a stíhání, které provádí uvedený orgán, a tím i užitečného účinku čl. 12 odst. 2 písm. a) a d) směrnice 2003/6 i čl. 23 odst. 2 písm. h) nařízení č. 596/2014, tak k naplňování cílů obecného zájmu, jež sledují tyto nástroje, které mají zajistit integritu finančních trhů Unie a posílit důvěru investorů v tyto trhy.
- 67 VD, SR, polská vláda a Evropská komise naproti tomu tvrdí, že tato ustanovení pouze vymezují pravomoc požadovat od provozovatelů služeb elektronických komunikací „existující“, resp. „stávající“ záznamy o datových přenosech v držení těchto provozovatelů, a upravují tedy toliko otázku přístupu k těmto údajům.
- 68 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že podle ustálené judikatury je třeba pro výklad ustanovení unijního práva zohlednit nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí, a zejména genezi této právní úpravy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. dubna 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, bod 44).

- 69 Pokud jde o znění ustanovení, jichž se týkají první otázky, je třeba konstatovat, že zatímco čl. 12 odst. 2 písm. d) směrnice 2003/6 odkazuje na pravomoc příslušného finančního orgánu „požadovat existující telefonní záznamy a existující záznamy o datovém provozu“, čl. 23 odst. 2 písm. g) a h) nařízení č. 596/2014 odkazuje na pravomoc tohoto orgánu požadovat „stávající záznamy [...] o datových přenosech uchovávaných investičním podnikem, úvěrovou institucí nebo finanční institucí [záznamy o datových přenosech v držení investičního podniku, úvěrové instituce nebo finanční instituce]“ a dále „pokud to není v rozporu s vnitrostátními právními předpisy, stávající záznamy o datových přenosech uchovávaných telekomunikačním operátorem [záznamy o datových přenosech v držení telekomunikačního operátora]“.
- 70 Ze znění těchto ustanovení přitom jednoznačně vyplývá, že pouze vymezují pravomoc uvedeného orgánu „požadovat“ údaje, které mají tito operátoři k dispozici, což odpovídá přístupu k těmto údajům. Zmínka o „existujících“, resp. „stávajících“ záznamech „uchovávaných [v držení]“ uvedených operátorů, kromě toho svědčí o tom, že unijní normotvůrce neměl v úmyslu vnitrostátnímu zákonodárci umožnit zavést povinnost uchovávat takové záznamy.
- 71 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury nemůže být výsledkem výkladu ustanovení unijního práva odstranění jakéhokoli užitečného účinku jasného a přesného znění tohoto ustanovení. Proto se Soudní dvůr v případech, kdy smysl ustanovení unijního práva jednoznačně vyplývá ze samotného znění tohoto ustanovení, nemůže od tohoto výkladu odchýlit (rozsudek ze dne 25. ledna 2022, VYSOČINA WIND, C-181/20, EU:C:2022:51, bod 39 a citovaná judikatura).
- 72 Výklad nastíněný v bodě 70 tohoto rozsudku je potvrzen i kontextem čl. 12 odst. 2 písm. a) a d) směrnice 2003/6 a čl. 23 odst. 2 písm. g) a h) nařízení č. 596/2014 a cíli sledovanými právní úpravou, jejíž jsou tato ustanovení součástí.
- 73 Pokud jde o kontext těchto ustanovení, je třeba poznamenat, že i když měl unijní normotvůrce podle čl. 12 odst. 1 směrnice 2003/6 a čl. 23 odst. 3 nařízení č. 596/2014, ve spojení s bodem 62 odůvodnění tohoto nařízení, v úmyslu uložit členským státům povinnost přijmout opatření nezbytná k tomu, aby příslušné finanční orgány měly všechny vhodné nástroje, pravomoci a zdroje, jakož i dohledové a vyšetřovací pravomoci nezbytné pro zajištění účinnosti své činnosti, tato ustanovení se nezmiňují o tom, zda mají členské státy možnost uložit za tímto účelem provozovatelům služeb elektronických komunikací povinnost plošného a nerozlišujícího uchování provozních údajů, ani o tom, za jakých podmínek musí uvedení provozovatelé tyto údaje uchovávat za účelem jejich případného předání příslušným orgánům.
- 74 V článku 12 odst. 2 směrnice 2003/6 a v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 596/2014 měl unijní normotvůrce v úmyslu svěřit příslušnému finančnímu orgánu – a to ve snaze zajistit účinnost prováděného dohledu a vyšetřování – pouze klasické vyšetřovací pravomoci, jako například ty, které zmíněnému orgánu umožňují přístup k dokumentům, provádění kontrol a prohlídek nebo vydávání příkazů či zákazů ve vztahu k osobám podezřelým ze spáchání protiprávních jednání spočívajících ve zneužívání trhu, mezi něž patří mimo jiné i obchodování zasvěcených osob.
- 75 Kromě toho je nutno konstatovat, že ustanovení nařízení č. 596/2014, která konkrétně upravují otázku uchování údajů, a sice čl. 11 odst. 5 poslední pododstavec, čl. 11 odst. 6 druhý pododstavec, čl. 11 odst. 8 a odst. 11 písm. c), čl. 17 odst. 1 první pododstavec, čl. 18 odst. 5, jakož i článek 28 tohoto nařízení stanoví takovou povinnost uchovávat údaje pouze finančním

subjektům vyjmenovaným v čl. 23 odst. 2 písm. g) uvedeného nařízení, a týkají se tedy pouze údajů souvisejících s finančními transakcemi a se službami poskytovanými těmito zvláštními subjekty.

- 76 Pokud jde o cíle sledované dotčenou právní úpravou, je třeba poznamenat, že z bodů 2 a 12 odůvodnění směrnice 2003/6, jakož i z článku 1 nařízení č. 596/2014, ve spojení s body 2 a 24 odůvodnění tohoto nařízení, vyplývá, že cílem těchto nástrojů je zajistit integritu finančních trhů Unie a posílit důvěru investorů v tyto trhy – tato důvěra přitom spočívá zejména v tom, že uvedení investoři mají stejné postavení a jsou chráněni proti neoprávněnému používání vnitřních informací. Cílem zákazu obchodování zasvěcených osob uvedeného v čl. 2 odst. 1 směrnice 2003/6 a v čl. 8 odst. 1 nařízení č. 596/2014 je tudíž zajistit rovnost mezi smluvními stranami při operaci na trhu s cennými papíry tím, že se zabrání tomu, aby jedna ze stran, která drží důvěrné informace a je z tohoto důvodu v postavení výhodnějším oproti dalším investorům, měla z této skutečnosti prospěch na úkor těch, kterým tato informace není známa (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2022, *Autorité des marchés financiers*, C-302/20, EU:C:2022:190, body 43, 65 a 77, jakož i citovaná judikatura).
- 77 I když záznamy údajů o připojení představují podle bodu 65 odůvodnění nařízení č. 596/2014 zásadní a někdy jediný důkaz pro odhalování a prokazování existence obchodování zasvěcené osoby a manipulace s trhem, nic to nemění na tom, že v tomto bodě odůvodnění je odkázáno pouze na záznamy „uchovávané [v držení]“ provozovatelů služeb elektronických komunikací, jakož i na pravomoc příslušného finančního orgánu „požadovat“ od těchto provozovatelů „existující“ údaje. Z tohoto bodu odůvodnění tedy nevyplývá, že by měl unijní normotvůrce v úmyslu přiznat tímto nařízením členským státům pravomoc ukládat provozovatelům služeb elektronických komunikací obecnou povinnost uchovávat údaje.
- 78 S ohledem na výše uvedené skutečnosti je třeba mít za to, že ani směrnici 2003/6, ani nařízení č. 596/2014 nelze vykládat tak, že by mohly představovat právní základ obecné povinnosti uchovávat záznamy o datových přenosech v držení provozovatelů služeb elektronických komunikací za účelem výkonu pravomocí svěřených příslušnému finančnímu orgánu na základě směrnice 2003/6 a nařízení č. 596/2014.
- 79 Zadruhé je třeba připomenout, že jak v podstatě uvedl generální advokát v bodech 53 a 61 svého stanoviska, směrnice 2002/58 představuje v oblasti uchovávání a obecněji zpracování osobních údajů v odvětví elektronických komunikací referenční akt, takže výklad této směrnice provedený Soudním dvorem se vztahuje i na záznamy o datových přenosech v držení provozovatelů služeb elektronických komunikací, které mohou příslušné finanční orgány od těchto provozovatelů požadovat ve smyslu článku 11 směrnice 2003/6 a článku 22 nařízení č. 596/2014.
- 80 Podle čl. 1 odst. 1 směrnice 2002/58 totiž platí, že se touto směrnicí zejména harmonizují předpisy členských států požadované pro zajištění rovnocenné úrovně ochrany základních práv a svobod, zejména práva na soukromí a zachování důvěrnosti informací, se zřetelem na zpracování osobních údajů v odvětví elektronických komunikací, do kterého spadá i odvětví telekomunikací.
- 81 Z článku 3 této směrnice kromě toho vyplývá, že se tato směrnice vztahuje na zpracování osobních údajů ve spojení s poskytováním veřejně dostupných služeb elektronických komunikací ve veřejných komunikačních sítích v Unii, včetně veřejných komunikačních sítí podporujících zařízení pro shromažďování a identifikaci údajů. Na uvedenou směrnici je tudíž třeba nahlížet tak, že upravuje činnosti poskytovatelů takových služeb, mezi něž patří mimo jiné i telekomunikační operátoři (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2020, *La Quadrature du Net* a další, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 93 a citovaná judikatura).

- 82 S ohledem na výše uvedené skutečnosti je třeba mít za to, že jak v podstatě uvádí generální advokát v bodech 62 a 63 svého stanoviska, posouzení legality zpracování záznamů v držení provozovatelů služeb elektronických komunikací ve smyslu čl. 12 odst. 2 písm. d) směrnice 2003/6 a čl. 23 odst. 2 písm. g) a h) nařízení č. 596/2014 musí být provedeno s ohledem na podmínky stanovené ve směrnici 2002/58 a na výklad této směrnice obsažený v judikatuře Soudního dvora.
- 83 Tento výklad je potvrzen i čl. 3 odst. 1 bodem 27) nařízení č. 596/2014, který stanoví, že záznamy o datových přenosech jsou pro účely tohoto nařízení záznamy definované v čl. 2 druhém pododstavci písm. b) směrnice 2002/58.
- 84 Podle bodu 44 odůvodnění směrnice 2003/6 a bodů 66 a 77 odůvodnění nařízení č. 596/2014 kromě toho musí být cílů, které sledují tyto právní nástroje, dosahováno při respektování základních práv a zásad zakotvených v Listině, včetně práva na soukromí. Unijní normotvůrce v tomto ohledu v bodě 66 odůvodnění nařízení č. 596/2014 výslovně uvedl, že protože výkon pravomocí svěřených příslušnému finančnímu orgánu na základě tohoto nařízení může vést k závažnému narušení práva na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace, měly by členské státy uplatňovat přiměřená a účinná opatření zamezující zneužívání, jako je ve vhodných případech povinnost získat předchozí souhlas soudních orgánů daného členského státu. Členské státy by měly umožnit příslušným orgánům vykonávat tyto pravomoci v míře nezbytné pro řádné vyšetřování závažných případů, v nichž neexistují rovnocenné prostředky k účinnému dosažení stejného výsledku. Z toho vyplývá, že uplatňováním opatření stanovených ve směrnici 2003/6 a v nařízení č. 596/2014 by v žádném případě neměla být dotčena ochrana osobních údajů zakotvená ve směrnici 2002/58 (obdobně viz rozsudky ze dne 29. ledna 2008, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 57, a ze dne 17. června 2021, *M. I. C. M.*, C-597/19, EU:C:2021:492, bod 124 a citovaná judikatura).
- 85 Článek 12 odst. 2 písm. a) a d) směrnice 2003/6 a čl. 23 odst. 2 písm. g) a h) nařízení č. 596/2014 tedy musí být vykládány v tom smyslu, že neumožňují plošné a nerozlišující uchovávání provozních a lokalizačních údajů pro účely boje proti protiprávním jednáním spočívajícím ve zneužívání trhu, a zejména proti obchodování zasvěcených osob, přičemž slučitelnost vnitrostátní právní úpravy, která takové uchovávání stanoví, s unijním právem musí být posuzována s ohledem na čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58, ve spojení s články 7, 8, 11 a čl. 52 odst. 1 Listiny, jak je vykládán v judikatuře Soudního dvora.
- 86 Pokud jde o přezkum slučitelnosti takové vnitrostátní právní úpravy s posledně uvedenými ustanoveními, je třeba připomenout, že – jak v podstatě vyplývá z bodů 53, 54 a 58 tohoto rozsudku v jejich vzájemném spojení – ačkoliv je těžištěm posuzovaných žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce ustanovení článku L. 621-10 MFZ, na jehož základě ÚFT požádal provozovatele služeb elektronických komunikací o poskytnutí provozních údajů týkajících se telefonních hovorů VD a SR, v jejichž důsledku byli posledně uvedení obviněni, nic to nemění na tom, že jak uvedl generální advokát v bodě 42 svého stanoviska, „klíčovými ustanoveními“ jsou v rámci uplatnění tohoto článku L. 621-10 MFZ článek L. 34-1 ZPSEK a článek R. 10-13 ZPSEK.
- 87 Z vysvětlení poskytnutého předkládajícím soudem, jak je shrnuto v bodech 27, 37 a 38 tohoto rozsudku, totiž vyplývá, že vyšetřovatelé ÚFT shromáždili dotčené provozní údaje na základě článku L.34-1 ZPSEK, ve znění použitelném na spory v původních řízeních, jehož odstavec III upravoval ve vztahu k principiální povinnosti uvedené v odstavci II, podle níž musí provozovatelé služeb elektronických komunikací veškeré provozní údaje vymazat nebo anonymizovat, řadu

výjimek, a to včetně výjimky týkající se „účelů vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů“. V případě těchto zvláštních účelů se výmaz nebo anonymizace některých údajů odkládaly o jeden rok.

- 88 Předkládající soud dále upřesnil, že pět kategorií údajů, jichž se týká čl. L. 34-1 ZPSEK odst. III, ve znění použitelném na spory v původních řízeních, je vyjmenováno v článku R. 10-13 ZPSEK; jde o informace umožňující identifikovat uživatele; údaje o použitých koncových zařízeních pro komunikaci; technické charakteristiky, jakož i datum, čas a dobu trvání každé komunikace; údaje týkající se požadovaných nebo použitých doplňkových služeb a jejich poskytovatelů a konečně údaje umožňující identifikovat adresáta nebo adresáty komunikace. Z článku R.10-13 ZPSEK odst. II, ve znění použitelném na spory v původních řízeních, kromě toho vyplývá, že u telefonních služeb dotčení provozovatelé mohli uchovávat i údaje umožňující identifikovat zdroj a umístění komunikace.
- 89 Z toho vyplývá, že se právní úprava dotčená v původních řízeních vztahuje na všechny prostředky telefonické komunikace a všechny uživatele těchto prostředků, aniž jsou v tomto ohledu činěny nějaké rozdíly nebo výjimky. Kromě toho je třeba uvést, že provozovatelé služeb elektronických komunikací mají podle této právní úpravy uchovávat zejména ty údaje, které jsou nezbytné k nalezení zdroje komunikace a jejího adresáta, ke zjištění data, času, doby trvání a typu komunikace, k identifikaci použitého komunikačního zařízení a ke zjištění polohy koncových zařízení a komunikací, a mezi něž patří zejména jméno a adresa uživatele, jakož i telefonní čísla volajícího a volaného.
- 90 Údaje, které musí být podle dotčené vnitrostátní právní úpravy uchovávány po dobu jednoho roku – ačkoliv nezahrnují obsah dotčených komunikací – tak umožňují zejména zjistit, se kterou osobou uživatel prostředku telefonické komunikace komunikoval a jaký prostředek byl k této komunikaci použit, určit datum, čas a dobu trvání komunikace, jakož i místo, ze kterého probíhala, a zjistit polohu koncových zařízení; nemusí přitom docházet k přenosu sdělení. Lze podle nich dále určit četnost komunikací uživatele s určitými osobami v průběhu daného období. Je tedy třeba mít za to, že z těchto údajů jako celku lze vyvodit velmi konkrétní závěry o soukromém životě osob, jejichž údaje byly uchovány, tedy o každodenních zvyklostech, o místech, kde trvale či přechodně pobývají, o denních či jiných přesunech, o aktivitách, společenských vztazích těchto osob a o společenských kruzích, se kterými se stýkají. Na základě těchto údajů lze zejména vytvořit profil subjektů údajů, který je s ohledem na právo na respektování soukromého života informací stejně citlivé povahy, jako je samotný obsah sdělení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2022, Commissioner of An Garda Síochána a další, C-140/20, EU:C:2022:258, bod 45 a citovaná judikatura).
- 91 Pokud jde o sledované účely, je třeba uvést, že cílem dotčené právní úpravy je mimo jiné vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů, a to včetně těch, které souvisejí se zneužíváním trhu, mezi něž patří i obchodování zasvěcených osob.
- 92 S ohledem na skutečnosti uvedené v bodech 86 až 91 tohoto rozsudku je třeba konstatovat, že vnitrostátní zákonodárce v rámci dotčené právní úpravy stanovil plošné a nerozlišující uchovávání provozních údajů po dobu jednoho roku ode dne, kdy byly zaznamenány, zejména pro účely vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů a boje proti trestné činnosti.

- 93 Zejména z bodů 140 až 168 rozsudku ze dne 6. října 2020, *La Quadrature du Net a další* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), jakož i z bodů 59 až 101 rozsudku ze dne 5. dubna 2022, *Commissioner of An Garda Síochána a další* (C-140/20, EU:C:2022:258), však vyplývá, že takové uchování nemůže být takovými cíli podle čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 odůvodněno.
- 94 Z toho vyplývá, že taková vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava dotčená ve věcech v původních řízeních, která preventivně stanoví, že provozovatelé služeb elektronických komunikací mají pro účely boje proti protiprávním jednáním spočívajícím ve zneužívání trhu, mezi něž patří i obchodování zasvěcených osob, povinnost plošného a nerozlišujícího uchování provozních údajů všech uživatelů prostředků elektronické komunikace, přičemž v tomto ohledu nejsou činěny žádné rozdíly ani stanoveny žádné výjimky a není vymezen vztah mezi údaji, které mají být uchovávány, a sledovaným účelem, jak je požadován v judikatuře zmíněné v předchozím bodě, překračuje meze toho, co je nezbytně nutné, a nelze ji v demokratické společnosti považovat za odůvodněnou, jak vyžaduje čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58, ve spojení s články 7, 8, 11 a čl. 52 odst. 1 Listiny (obdobně v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2020, *Privacy International*, C-623/17, EU:C:2020:790, bod 81).
- 95 S ohledem na výše uvedené skutečnosti je třeba na první otázky položené ve věcech C-339/20 a C-397/20 odpovědět tak, že čl. 12 odst. 2 písm. a) a d) směrnice 2003/6 a čl. 23 odst. 2 písm. g) a h) nařízení č. 596/2014, ve spojení s čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 a ve světle článků 7, 8, 11 a čl. 52 odst. 1 Listiny, musí být vykládány v tom smyslu, že brání legislativním opatřením, která pro účely boje proti protiprávním jednáním spočívajícím ve zneužívání trhu, mezi něž patří i obchodování zasvěcených osob, preventivně stanoví plošné a nerozlišující uchování provozních údajů po dobu jednoho roku ode dne, kdy byly zaznamenány.

Ke druhým a třetím otázkám

- 96 Podstatou druhých a třetích otázek předkládajícího soudu položených v projednávaných věcech, které je třeba zkoumat společně, je, zda musí být unijní právo vykládáno v tom smyslu, že vnitrostátní soud může časově omezit účinky prohlášení neplatnosti podle vnitrostátního práva ve vztahu k ustanovením vnitrostátních právních předpisů, jež ukládají provozovatelům služeb elektronických komunikací povinnost plošného a nerozlišujícího uchování provozních údajů a umožňují sdělení takových údajů příslušnému finančnímu orgánu bez předchozího souhlasu soudu nebo nezávislého správního orgánu, učiněného z důvodu neslučitelnosti těchto právních předpisů s čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 ve spojení s Listinou.
- 97 Úvodem je třeba připomenout, že zásada přednosti unijního práva zakotvuje nadřazenost unijního práva nad právem členských států. Tato zásada tedy ukládá všem orgánům členských států povinnost zajistit plný účinek jednotlivých unijních norem, přičemž právo členských států nemůže narušovat účinek přiznaný těmto jednotlivým normám na území uvedených států. Z této zásady plyne, že pokud vnitrostátní soud, jež má v rámci svých pravomocí uplatnit ustanovení unijního práva, nemůže vyložit vnitrostátní právní úpravu v souladu s požadavky tohoto práva, má povinnost zajistit plný účinek těchto ustanovení tak, že na základě své vlastní pravomoci podle potřeby upustí od použití jakéhokoli odporujícího ustanovení vnitrostátních právních předpisů, i když je pozdějšího data, aniž musí nejprve žádat o jeho odstranění legislativní cestou nebo jakýmkoliv jiným ústavním postupem či na toto odstranění čekat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2022, *Commissioner of An Garda Síochána a další*, C-140/20, EU:C:2022:258, bod 118 a citovaná judikatura).

- 98 Jedině Soudní dvůr může výjimečně a z naléhavých důvodů právní jistoty přiznat dočasné pozastavení vylučovacího účinku, který má unijní právní pravidlo vůči vnitrostátnímu právu, které je v rozporu s tímto pravidlem. Takové omezení časové působnosti výkladu tohoto práva ze strany Soudního dvora lze připustit pouze v samotném rozsudku, kterým se rozhoduje o požadovaném výkladu. Pokud by byly vnitrostátní soudy oprávněny přiznat vnitrostátním ustanovením přednost, byť dočasnou, před unijním právem, s nímž jsou v rozporu, byla by tím narušena přednost a jednotné používání unijního práva (rozsudek ze dne 5. dubna 2022, Commissioner of An Garda Síochána a další, C-140/20, EU:C:2022:258, bod 119 a citovaná judikatura).
- 99 Je pravda, že Soudní dvůr ve věci, ve které se jednalo o legalitu opatření přijatých v rozporu s povinností – stanovenou unijním právem – provést předchozí posouzení vlivů záměru na životní prostředí a chráněnou lokalitu, konstatoval, že pokud to vnitrostátní právo umožňuje, může vnitrostátní soud výjimečně zachovat účinky takových opatření, pokud je toto zachování odůvodněno naléhavými důvody souvisejícími s nezbytností odvrátit skutečnou a vážnou hrozbu přerušení dodávek elektřiny dotyčného členského státu, jíž nelze čelit jinými prostředky a alternativními řešeními zejména v rámci vnitřního trhu, přičemž takové zachování se může vztahovat pouze na časový úsek, který je striktně nezbytný k nápravě protiprávnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Inter-Environnement Wallonie a Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen, C-411/17, EU:C:2019:622, body 175, 176, 179 a 181).
- 100 Na rozdíl od opomenutí takové procesní povinnosti, jako je předchozí posouzení vlivů záměru, které patří do specifické oblasti ochrany životního prostředí, ovšem porušení čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 ve spojení s články 7, 8 a 11 a čl. 52 odst. 1 Listiny nemůže být předmětem nápravy postupem srovnatelným s postupem uvedeným v předchozím bodě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2022, Commissioner of An Garda Síochána a další, C-140/20, EU:C:2022:258, bod 121 a citovaná judikatura).
- 101 Zachování účinků takového vnitrostátního právního předpisu, jako je právní předpis dotčený ve věcech v původních řízeních, by totiž znamenalo, že tento právní předpis by nadále ukládal provozovatelům služeb elektronických komunikací povinnosti, které jsou v rozporu s unijním právem a znamenají závažné zásahy do základních práv osob, jejichž údaje byly uchovávány (obdobně viz rozsudek ze dne 5. dubna 2022, Commissioner of An Garda Síochána a další, C-140/20, EU:C:2022:258, bod 122 a citovaná judikatura).
- 102 Předkládající soud tudíž nemůže časově omezit účinky prohlášení neplatnosti, které mu přísluší učinit podle vnitrostátního práva ve vztahu k vnitrostátním právním předpisům dotčeným v původních řízeních (obdobně viz rozsudek ze dne 5. dubna 2022, Commissioner of An Garda Síochána a další, C-140/20, EU:C:2022:258, bod 123 a citovaná judikatura).
- 103 Kromě toho je třeba uvést, že v rozsudcích ze dne 21. prosince 2016, Tele2 Sverige a Watson a další (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970), a ze dne 6. října 2020, La Quadrature du Net a další (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2016:791), časové omezení účinků zvoleného výkladu provedeno nebylo, takže v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 98 tohoto rozsudku k němu nemůže dojít ani v pozdějším rozsudku Soudního dvora.
- 104 Nakonec je třeba podotknout, že s ohledem na skutečnost, že předkládajícímu soudu byly předloženy návrhy směřující k tomu, aby byly důkazy získané z provozních údajů prohlášeny za nepřípustné, jelikož dotčená ustanovení vnitrostátních právních předpisů odporují unijnímu právu, a to jak stran uchovávání údajů, tak stran přístupu k nim, je třeba zjistit, jaký dopad bude

mít konstatování případné neslučitelnosti článku L. 621-10 MFZ, ve znění použitelném na skutkové okolnosti v původních řízeních, s čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 ve spojení s články 7, 8, 11 a čl. 52 odst. 1 Listiny na přípustnost důkazů uplatněných proti VD a SR v rámci původních řízení.

- 105 V tomto ohledu postačuje odkázat na judikaturu Soudního dvora a zejména na zásady připomenuté v bodech 41 až 44 rozsudku ze dne 2. března 2021, Prokuratuur (Podmínky přístupu k údajům o elektronické komunikaci) (C-746/18, EU:C:2021:152), z nichž vyplývá, že tato přípustnost je podle zásady procesní autonomie členských států věcí vnitrostátního práva, s výhradou dodržení zejména zásad rovnocennosti a efektivity.
- 106 Co se týče posledně uvedené zásady, je třeba připomenout, že tato zásada ukládá vnitrostátnímu trestnímu soudu, aby v trestním řízení zahájeném proti osobám podezřelým ze spáchání trestných činů nepřihlížel k informacím a důkazům, které byly získány prostřednictvím plošného a nerozlišujícího uchovávání provozních a lokalizačních údajů neslučitelného s unijním právem nebo prostřednictvím přístupu příslušného orgánu k těmto údajům v rozporu s tímto právem, pokud se tyto osoby nemohou k těmto informacím a důkazům, které spadají do oblasti, jež se vymyká znalosti soudu, a mohou rozhodujícím způsobem ovlivnit posouzení skutkového stavu, účinně vyjádřit [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. března 2021, Prokuratuur (Podmínky přístupu k údajům o elektronické komunikaci), C-746/18, EU:C:2021:152, bod 44 a citovaná judikatura].
- 107 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na druhé a třetí otázky položené v projednávaných věcech odpovědět tak, že unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby vnitrostátní soud časově omezil účinky prohlášení neplatnosti ve vztahu k ustanovením vnitrostátních právních předpisů, jež ukládají provozovatelům služeb elektronických komunikací povinnost plošného a nerozlišujícího uchovávání provozních údajů a umožňují sdělení takových údajů příslušnému finančnímu orgánu bez předchozího souhlasu soudu nebo nezávislého správního orgánu, které mu přísluší učinit podle vnitrostátního práva z důvodu neslučitelnosti těchto ustanovení s čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 ve spojení s Listinou. Přípustnost důkazů získaných na základě ustanovení vnitrostátních právních předpisů neslučitelných s unijním právem je podle zásady procesní autonomie členských států věcí vnitrostátního práva, s výhradou dodržení zejména zásad rovnocennosti a efektivity.

K nákladům řízení

- 108 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 12 odst. 2 písm. a) a d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/6/ES ze dne 28. ledna 2003 o obchodování zasněžených osob a manipulaci s trhem (zneužívání trhu) a čl. 23 odst. 2 písm. g) a h) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 596/2014 ze dne 16. dubna 2014 o zneužívání trhu (nařízení o zneužívání trhu) a o zrušení směrnice 2003/6 a směrnic Komise 2003/124/ES, 2003/125/ES a 2004/72/ES, ve spojení s čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002**

o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (Směrnice o soukromí a elektronických komunikacích), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. listopadu 2009, a ve světle článků 7, 8, 11 a čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie

musí být vykládány v tom smyslu, že

brání legislativním opatřením, která pro účely boje proti protiprávním jednáním spočívajícím ve zneužívání trhu, mezi něž patří i obchodování zasvěcených osob, preventivně stanoví plošné a nerozlišující uchovávání provozních údajů po dobu jednoho roku ode dne, kdy byly zaznamenány.

- 2) Unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby vnitrostátní soud časově omezil účinky prohlášení neplatnosti ve vztahu k ustanovením vnitrostátních právních předpisů, jež ukládají provozovatelům služeb elektronických komunikací povinnost plošného a nerozlišujícího uchovávání provozních údajů a umožňují sdělení takových údajů příslušnému finančnímu orgánu bez předchozího souhlasu soudu nebo nezávislého správního orgánu, které mu přísluší učinit podle vnitrostátního práva z důvodu neslučitelnosti těchto ustanovení s čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58, ve znění směrnice 2009/136, ve spojení s Listinou základních práv Evropské unie. Přípustnost důkazů získaných na základě ustanovení vnitrostátních právních předpisů neslučitelných s unijním právem je podle zásady procesní autonomie členských států věcí vnitrostátního práva, s výhradou dodržení zejména zásad rovnocennosti a efektivity.**

Podpisy.